

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 30/2020
05.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против тужене „ББ“ а.д. из ..., одлучујући о сукобу надлежности између Вишег суда у Смедереву и Апелационог суда у Београду, у седници већа одржаној 05.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету стварно и месно је надлежан Виши суд у Смедереву.

Образложење

Тужилац је поднео тужбу суду 25.03.2015. године, ради утврђења ништавости одредбе уговора и ради исплате.

Трећи основни суд у Београду П 1292/15 од 06.11.2017. године усвојио је тужбени захтев тужиоца. Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу.

Врховни касациони суд у Београду је решењем Р бр. 5184/2019 од 06.06.2019. године одредио Виши суд у Смедереву за поступање у овом предмету.

Решењем Гж бр. 695/2019 од 25.12.2019. године Виши суд у Смедереву се огласио стварно ненадлежним и предмет уступио Апелационом суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

Својим актом Гж бр. 10064/19 од 15.01.2020. године Апелациони суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду.

Решавајући настали сукоб надлежности у смислу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Смедереву.

Чланом 23. став 3. Закона о уређењу судова прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова; на решења у грађанскоправним споровима; на пресуде у споровима мале вредности; у извршним поступцима и поступцима обезбеђења; у ванпарничним поступцима.

Према члану 24. став 1. тачка 3. истог закона Апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде у грађанскоправним споровима ако за одучивање о жалби није надлежан виши суд.

По члану 468. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП) спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2) како је то прописано ставом 4. ове законске одредбе.

Имајући у виду да је вредност предмета спора 3.006,99 CHF, што је на дан подношења тужбе 25.03.2015. године представљало противвредност од 2.865,71 евро (средњи курс динара на дан подношења тужбе за 1 евро износио је 120,4311 динар, а за 1 CHF износио је 114,7728 динара) што не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, у конкретном случају ради се о спору мале вредности, из којих разлога је за одлучивање о жалби тужене изјављеној против првостепене пресуде стварно и месно надлежан Виши суд у Смедереву, а не Апелациони суд у Београду.

На основу члана 22. став 1. одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић